

TOTALITA

Dnes máme zavedenou instituci zvanou Ústav pro studium totalitních režimů. Abychom ale porozuměli kořenům, které historicky zavedly lidská společenství do systémů autokratických vlád, je třeba se ne věc podívat širěji. Výstupy ze zmíněného ústavu nás ke správným závěrům nedovedou. **Je třeba posuzovat lidské dějiny globálněji**, včetně skutečností, jež dnešní vědecká obec není schopna prakticky obsáhnout.

Žijeme v uspořádání, které se označuje jako demokracie. Podstatou demokracie je pluralita politických názorů, stran a hnutí. Obvykle se tak ve státním útvaru na vládě podílí dvě hlavní politické síly. Ti u moci a opozice. Často se tak střídají vlády tzv. levicové a pravicové, podle toho jak ta která vyčerpá svůj potenciál. Díky názorovému spektru zúčastněných stran jsou občané svědky nekonečných debat, diskusí, negativních stanovisek a politických komentářů. Obecně platí – **diskuse vylučuje přítomnost pravdy**. Každý chodil do školy. Nikoho nenapadlo polemizovat s učitelem, že 2 a 2 jsou 4, že ve slově pýcha se píše ypsilon, nebo že kočka je šelma atd. **Pravda totiž znamená znalost**. Pokud 99% populace na planetě bude rozporovat, že $2 + 2 = 4$, či mnozí nebudou akceptovat vyjmenovaná slova apod. na věci to nic nezmění. Ti v menšině, kteří ovládají znalost, si budou mezi ostatními pouze připadat poněkud zvláště...Z toho vyplývá, že v demokracii nevládne znalost a tedy ani pravda. Pro politiky je vedení státu jen jakýsi hokus pokus. Někdy to jde lépe, jindy hůře, ale v zásadě je potřeba mít opozici (a média), jako kontrolu, aby se vládnutí úplně nezvrtlo a škody nedosáhly nevratných rozměrů.

Představme si takové sociální uspořádání, kde vládne znalost, tedy společnost ve svém směřování vychází z poznatku globální pravdy. Osobnosti v jejím čele jsou tedy ti, kteří se nachází na samém konci pozemské pouti. Dosáhli vysokého stupně okultního zasvěcení, nebo dokonce osvícení. Přičemž zbytek obyvatel tyto vůdce akceptuje,

případně se jedná rovněž o duchovně vyspělé jedince. Úroveň života v takové společnosti je pro dnešního člověka nepředstavitelná.

A právě v minulosti zde byly civilizace, nebo národy, které byli vedeni podobnými individualitami. V určitých vývojových etapách Lemurie, Atlantidi, dávné Indie, Egypta atd. tomu tak bylo. Společnosti nebývale prosperovaly, honosily se jak materiálním blahobytem (ovšem tzv. technické vymoženosti fungovaly na jiných principech než dnes, a přirozenost a potřeby lidí byli značně odlišné od nynější doby, proto se mnohé z daleké minulosti jeví tak záhadné a neproniknutelné, zvláště pokud se poměruje dnešními měřítky a posuzuje rigidním rozumem), tak vysokým stupněm kulturní vyspělosti. Ve Východní tradici se **takovýto věk nazývá satja joga**. Pravdou je, že každý kdo se účastní pozemského bytí, nějaký takový věk zažil. A zde nejdeme ve své karikatuře kořeny totality!

Vyspělé společnosti upadaly, jak upadali jejich vůdci. Některé věci mohou spravovat pouze povolání, pak jsou požehnáním. V rukou nevědomých lidí totéž znamená tragédii. Vysoké vůdčí individuality zákonitým vývojem lidstva neměly analogické nástupce. Znalosti, které byly do té doby k dispozici, a schopnosti v ovládnutí přírodních sil nebylo možno dále předávat bez rizika zneužití. Noví vůdci tak nedosahovali úrovně těch předchozích a tak neodvratně docházelo k postupnému zániku vyspělých civilizací (příčiny jako jsou války, nedostatek potravin, klimatické změny atd., které nám dnes předkládají historikové a další badatelé v souvislosti se zánikem starověkých kultur, jsou jen následným jevem zde nastíněného vývoje). Totéž platí ve všech oborech lidské činnosti. Pokud otec řemeslník předává synovi prosperující firmu, ale syn nemá takové dovednosti jako otec, snadno se může přihodit, že živnost dovede k zániku. Rovněž nový trenér přebírající tým po úspěšném předchůdci, nemusí navázat na dosavadní výsledky. (Naštěstí postup může být i opačný směrem k progresu. Ještě ze středověku, ale snad i z novodobějších dějin, jsou známi někteří panovníci, kteří vykonali mnoho dobrého pro obecné blaho).

Vznik totalit se tak pojí s hluboko zasunutými vzpomínkami na uctívané osvícené gigantické osobnosti, které svoji kolosální moc, sílu a moudrost dali do služeb celých národů a vybudovali vysoce prosperující společnosti, kulturně nebývale vyspělé. **Totalitní vůdci chtějí být také takto mocní a zároveň milovaní, ale jsou degradováni vlastním egoismem**, chamtivostí, strachem, závislostmi a neschopností nezištně sloužit bližnímu svému. Místo osvíceného vedení z „jednoho centra“ a vytvoření obecného blahobytu jak materiálního tak duchovního vzniká paskvil. Např. i dalajláma shledává v podstatě komunismu jistý sociální altruismus a ideje, s nimiž se lze ztotožnit. Ale jak podotýká, komunistickým představitelům scházejí vnitřní zážitky. A kde nejsou vnitřní zážitky (jasnovidnost), tam je

absence pravdy. A kde není pravda je nevědomost (tma) a sní spojené všechny negativní aspekty vládnutí.

Pokud se tedy chceme bavit o ideálním společenském systému, ten je takový, který sestává z duchovně vyspělých lidských bytostí. Potom už nepůjde o politiku, tak jak ji známe dnes, ve smyslu sobeckého politikaření, ale o racionální správu země těmi nejschopnějšími jedinci. Neboť na zemi věci musí mít i v tom nejideálnějším případě nějaký řád. Nicméně je mnohem výhodnější a žádoucí, když tato forma organizace vyvěrá z nitra člověka, než když je uplatňovaná zvenčí, tzv. mocenskými mechanismy státu.

Autokracie je tak nevydařeným pokusem o vládnutí z centra jedinci (nebo jedincem), kteří mají zasunuté reminiscence na dávné kultury. Jsou šířeni touhou být ve výjimečném postavení osvícených osobností, ale k tomu jim chybí kvality. Proto si musí politickou moc, pokud ji chtějí uplatňovat, vynucovat násilím.

Demokracie je odpověď na absolutistická vládnutí, nejčastěji feudalistického typu. Je to snaha o uplatnění všelidového uspořádání (vláda všech občanů). Slabinou současné demokracie je obecná neznalost, nebo neschopnost elit činit správná rozhodnutí. **Pravda zkrátka není ani na levici, ani na pravici, je uprostřed** (Buddhova střední cesta).

Čím blíže se lidské společenství jako celek svým vědomím přiblíží středu, tím šťastnější věk nastane. A tomu bude i odpovídat kvalita vybraných vůdců.